

O, kot da mesec razsvetljuje
brezna naših globočin,
ki v njih naš glas-odmev kot tisoč ptic
leti iz vseh tujin neskončnosti
nazaj na naše róke ...

Skozi svoje zadnje vrtove
nocoj gredó duše.

VLADIMIR KIRIN: NOTRANJSČINA
KATEDRALE V ŠIBENIKU.

SRENJA.

JANEZ JALEN.

Drama v štirih dejanjih.

Tretje dejanje.

Pozorišče kakor v prvem in drugem dejanju.
Mračno popoldne v zgodnji jeseni.

Martina (igra desno za odrom na klavir
otožno skladbo).

Dana (pride od leve, gre počasi na verando,
gleda na vrt in posluša).

Franica (vstopi čez čas od desne): Žalostno
poje Martini klavir. — Skoro bi rekla, da
imajo mrtve strune več srea kakor ljudje.

Dana (se napol okrene): Ali meni očitaš?

Franica: Tudi. Pustila si pisarno samo Mar-
tini, ki je ni vajena. Za vse revska zdaj papa
nad njo.

Dana: Morda jo nagradi še s klofutami.

Martina (odseka igranje; strune se oglase
vsenavzkrižem; naslonila se je na tipke).

Franica: Si čula, kako je sama zajokala?

Dana (pride v salon): Ej, tudi meni ni naj-
lepše. (Gre do divana, poklekne s kolenom
nanj, se opre z roko ob naslonjalo in nervozno
brska s prsti po naslonjalu.)

Franica: Pomagala bi ji, pa bi se obe za-
motili.

Dana (pokaže majhen ključ, ne da bi se obr-
nila): Poznaš tale ključ?

Franica (pride bliže): Pisarno odpre.

Dana: Da.

Franica: Čemu ga nosiš še vedno s seboj?

Dana: Kadar ni nikogar notri, hodim računat.
Tako — na listke — da se ne odvadim.

Franica: Kaj računaš?

Dana (se obrne): Kar bi drugače morala Mar-
tina, ki ni vajena. Povej ji, naj me pokliče,
kadar bo oče z doma. Vse ji bom narekovala.
Le moja roka se ne sme poznati nikjer. (Od-
haja na vrt.)

Franica: Saj pravim, zlato si, Dana.

Dana (že na verandi): Težak svinec, teta, ne
zlato.

Franica (odide na levo).

Martina (pride od desne, sede na stol pri mi-
zici, nasloni glavo v dlani in globoko za-
vzdihne).

Franica (se vrne): Martina!

Martina: Strašno vreme je. Če se kmalu ne
zjasni, bom znorela. (Vstane in bolestno po-
tegne z roko preko čela.)

Franica: Se bo zjasnilo. Vreme in drugo.

Martina: Drugim.

Franica: Dana ti bo hodila pomagat v pisarno,
kadar ne bo papana doma.

Martina: Čeprav ne pride. Še tiste račune
lahko opusti.

Franica: Saj ni ona kriva.

Martina: Bojim se, da se ob nesrečni uri še
bolj ne spreva. (Posluhne in pokaže na stop-
nice pod verando.) Gre. (Se umakneta na levo.)

Franica in **Dana** (prideta na verando).

Dana: No —? In —?

Franica: Rekel mi je: Kadar bo Dana Vaša
žena in Martina njegova, veste, Rženova,
bosta lepo skupaj orala, jaz in on, in tako,
pri čaju zvečer, se boste vsi smejali zaljub-
ljenim spominom.

Dana: Jaz Vaša in Martina njegova žena —?

Franica: Recite, gospodična, da ste zadovoljni
in napravite konec sporu, ki razjeda.

Dana (se odmakne v salon).

Franica: Molčite? — Ali naj razlagam, kdor
molči, soglaša. (Se ji bliža.)

Dana: Nikar! (Se odmakne še dalje.)

Franica: Odgovorite jasno. Tako mi je kakor
tistemu, ki čaka na dosmrtno obsodbo ali da
mu odklenejo v svobodo.